

Karantén napló 2

Sydney-ből Tasmániába

Az első rész

Napok óta szakad az eső, és ezt megsínylette a technika. A kábeldaru vezérlőszekrényébe ugyanis utat talált az esővíz, és az elektromos alkatrészek ott ezt nem nagyon tolerálták; konkrétan leégett néhány szervovezérlő. A mai napra tervezett teszteknek lőttek, a biztonság kedvéért itt maradok a konténerben, godot és a csoda eljövételében bízva, de sok sansz azért nincs arra, hogy bárki is kimenjen az tomboló szélviharral fűszerezett szakadó esőbe, hogy varázsoljon valamit.

Megérkeztem Tasmániába, a kikötőben dolgozok egy hete, küzdök a bitekkel meg a hardverrel, nem messze innen meg hatalmas hullámok ostromolják a partot, idáig hallatszik a dübörgésük, a szél füttyülése és a konténervontatók sípolása mellett is. De hadd kezdjem ott, ahol az előző részt abbahagytam.

Hullámok, parti fövény és a háttérben a komp

A karanténban az utolsó néhány nap volt a legpocsékabb. A kaja – amellet, hogy rendkívül pocsék volt – még unalmassá is vált, a szobafogsággal együtt. A tizedik napon a nővérek megint beletúrtak az orromba a fültisztító pálcikáikkal – jó szar érzés, de legalább aznap történt valami. Másnap az egyik szomszédom besokkalt, kiabálni kezdett a folyosón, villámgyorsan odasereglettek a biztonságiak, a

folytatást nem tudom. Úgy terveztük, hogy a karantén után rögtön továbbállunk Tasmániába, de persze – és talán szerencsére – ez nem ment ilyen egyszerűen. A tasmániai belépéshez ugyanis egy úgynevezett G2G vízumra van szükség, amit csak akkor adnak meg, ha beszkeneljük a karanténból elbocsátó szép üzenetet, a bizonyítékot, hogy nem lehetünk koronások.

Nyilván a vízumnak is van átfutási ideje, Tazmánia a turisták elől le van zárva, így azokat az iratokat is átnyalazzák, hogy dolgozni megyünk oda, speciális engedéllyel. Ez pedig eltart néhány napig, így a továbbutazást eltettük két nappal hátrébb, és ez idő alatt rászabadultunk Sydney-re. A karanténból reggel kilenckor szabadultunk – szigorúan csak egyvalaki utazhatott egy lifttel, és csekkolták, hogy merre megyünk tovább – a tíz óra már egy kocsmában talált meg minket. Kettőnk, Pjotr-ral, mert a norvégoknak valami más dolguk volt, de sebaj, sört így is tudtunk rendelni magunknak.

Általában betartom a szabályt, hogy délelőtt alkoholt nem iszok, de ezúttal felmentést adtam magamnak. Ja igen, előzőleg átcsekkoltunk egy másik szállodába, egy utcával arrébb a kínzókamráinktól, de aztán vágtáztunk onnan kifelé, kocsmába befelé. Lenyűgöző érzés volt az első korsó sör. Az ötödik is. Még jó előre megírtuk a „mit kérünk a télapótól” „mit szeretnénk látni” listánkat, egyeztettük, és már vettük is a hajójegyet a Watsons Bay-re. A hajó, ahogy kihúzott a kikötőből, elfordult az opera mellett, hátrahagyta a Harbour hidat, és megnézhattük élőben is azt a panorámát, amit a filmekből már ismertünk.

Sydney, a Harbour hid és az opera

A Watsons Bay-en pedig egyfelől rácsodálkoztunk, hogy itt bizony tavasz van, üvöltenek a madarak és virágillatban úszik a világ szutykos karaténon kívüli része. A Watson part voltaképpen egy félsziget, a belső oldalán Sydney felé lehet ellátni, a sarkán pedig az óceán és a szomszédos hatalmas szirtek

adnak látnivalót.

Aztán beültünk egy parti étterembe, és megtapasztuk, hogy hát az ausztrál áruk cseppet sem fékezett habzásúak. Plusz azt, hogy a süt a nap. De nem csak úgy, akárhogy, hanem nagyon. És persze elfelejtettük, hogy mi viszont az európai télből érkezünk, és ezért később rendszeren meg is fizettünk, mert ugye a naptej, mint opció, egyikünk agyában sem merült fel. Csak később, de ugye, akkor már rákvörös nyakkal, arccal és kezekkel tudtuk - mint a kígyók, meg a gyíkok - hogy itt a fájdalmas vedlés ideje.

A Watson Bay, kilátás az óceánra

Watson Bay meg Sydney

Ezzel a keserű felismeréssel aztán visszahajóztunk a kikötőbe. Pjotr megjegyezte, hogy ő azt hitte, az opera épülete sokkal nagyobb, és gyorsan megegyeztünk, hogy kihagyjuk. Inkább belevettük magunkat Cockle Bay esti parti forgatagába. Itt a korona fertőzés alábbhagyott, gyakorlatilag eltűnt, feloldották a korlátozásokat, szabadjára engedték a népet. Az emberek kitódultak a partra, a szórakozóhelyek előtt hosszú sorok kanyarogtak, a legkülönbözőbb zenei foszlányok tódultak ki az egymás hegyén-hátán álló bárókból és party-hajókról.

Partytime Sydney-ben

Valami olyan érzés volt ez az európai korlátozások (meg a karanténból) érkezve, mintha egy másik bolygóra tévedtünk volna. Egy jelentősen élhetőbb bolygóra. Másnap a listáról a hajózási múzeumot sorsoltuk ki, mert azért mégis az óceán partján járunk egyrészt, másrészt meg nem akartuk a brutális napra vonszolni vörösen izzó és viszkető ábrázatunkat, így inkább itt múltattuk el az időt. A múzeum nagy része még zárva volt, az ott kiállított tengeralattjárót is csak kívülről lehetett fényképezni, de mi ilyen óvódás rajongással vettük a szabadságunk második napját is. Este pedig - hát igen, ismét találtuk (nem volt nehéz) egy hívogatóan hús sörözőt.

Sydney este

tengeralttjáró (HMAS Onslow) a hajózási múzeumban

Harmadnap reggel – teljesen véletlenül – összefutottunk a csapat két norvég tagjával is, elhúztunk a reptérre és becsekkoltunk a Launcestonba tartó járatra. Ja igen, menet közben, még a hétvégén megkaptuk a G2G vízumainkat is. Egy applikációt kell hozzá feltelepíteni a telefonunkra, és így már egy QR kóddal lehet mutogatni ezt mindenkinek, akit pont ez érdekel.

Leszállás közben első pillantásra megállapítottam, hogy Launceston, Tasmánia fővárosa nem egy világváros. És második pillantásra sem. A repülőgép egy bizonytalan kör megtétele után leszállt a feltűnően rövid aszfaltcsíkra, a melósok egy lépcsőt gurítottak kézzel a géphez, és már lehetett is sorakozni a bevándorlási pultnál az meglehetősen kicsi fogadóépületben. Kisebb zavart okozott az egyenruhásoknak, hogy nemtasmánok is jöttek a géppel, de rövidebb fejkavarás után megállapították, hogy érvényes a g2g-nk, így nem lőttek le minket.

Launceston, még a repülőgépről

Launceston, a fogadóépület

Egy ilyen spánielszerű kutya ráfixálódott a bőröndömre, de amikor elkezdtem magyarázni, hogy szerintem a kokain nem abban a kofferben van, tudatta az egyenruhás, hogy a kutyája a kajára utazik (mondjuk a miénk is otthon, de az gyárilag gyagya). Jól van, feltúrtuk a bőröndöt, és valóban találtunk benne egy darab árva almát, amit valószínűleg a karanténban felejtettem ott. Szerencsére ezúttal sem lóttak le, bár a feddő pillantásokat azért nem úsztam meg, így kezdőcsempészként, de az almát mindenesetre elkobozták.

Kint, a parkolóban már két, a cégtől küldött taxi várt minket. Az egyik kocsi cseh származású sofőrje egész jól beszélt németül (mert korábban ő is ott élt), vele eltrécseltem a 150 kilométeres utat. Megbeszéltük, hogy mi zujság otthon, Bajorországban, és hogy látta a Eberhofer film-saga legújabb részét is (én is). Aztán ebből idézgettünk. BTW, ez a sorozat valami olyan a bajoroknak, mint a Pogány madonna volt nekünk, Bujtor Csöpivel, de ez a jelenben játszódik, és minden évben újabb résszel bővül. Olyannyira bajor, hogy állítólag más németek felirattal nézik – már ha nézik. (Lehet, hogy majd erről is fogok írni, már ha érdekel ez bárkit is).

A komp rakodórampája

Hát, ha Launceston nem egy világváros ugye, akkor utazásunk végcélja, Burnie végképp nem az, a húszezer lakójával. Fontosságát az adja Tasmániában, hogy közel esik Melbourne-höz, ezért innen van napi hajókapcsolat Ausztráliába. A kapcsolatot két komp adja, amik annyira hasonlítanak egymásra, hogy csak a nevük más. Jókora jószágok ezek, bőven az alacsony parti házak fölé magasodnak, amikor kikötnek a konténer-terminálban. Az utasforgalmuk meglehetősen csekély ezeknek a monstrumoknak, ellenben kikötésük után kamionok és speciális rakodógépek hada pakolja ki és be a konténereket a hatalmas rakterükbe.

A hajókat üzemeltető társaság néhány éve úgy döntött, hogy egyrészt felesleges a kikötés ideje alatt a hatalmas hajógenerátorokat járni azért, hogy legyen áram a hajón, és nem melleleg környezetszennyező is. A hajókat már átépítették a parti áram fogadására, a cégem által épített, és általam előkészített konténerépület is megérkezett már, be is lett vezetékezdve. Most azért jöttünk négyen Európából, hogy elindítsuk ezt a kütyüt. Pjotr csinálja a hajó fedélzeti rendszereit (trafót, generátort, ilyesmit), a norvégok, Adrian és Ole a hajó vezérlését bütykölik át, én meg a parti betáp vezérlését rakom össze.

A komp mellett a kék színű álvány a kábeldaru. Az adja át a vezetéket és a csatlakozót a hajónak.

Itt együtt dolgozok Wisonnal, ő az ausztrál Siemenstől jön, hozzá tartozik az általuk telepített hardver (trafók, védelmi rendszer meg ilyenek). Én egyébként két éve foglalkozok ezekkel a rendszerekkel a Siemensnél, korábban az ICE4 szuperexpresszek fedélzeti rendszerének egy részét fejlesztettem. Mondjuk alapvetően mintegy húsz éve ezekkel a vezérlési rendszerekkel foglalkozok (ha mond valamit a név; Simatic), ezalatt erőműveket, gyártósorokat, speciális berendezéseket, vonatokat is programoztam, most meg ezekkel a parti betápokkal ütöm el az időmet. Alapvetően mindegy, mi van a drót végén, a vezérlés szinte minden esetben ugyanaz, vagy legalábbis nagyon hasonló.

a csapat

gépház a motorral; legalábbis ami látszik belőle

Ebben az esetben a több, meglehetősen komoly nehézség adódott a munkában, de nekünk lehet, hogy ez a stressz adja a munkánk szépségét. Először is, a Föld másik oldalán vagyunk. Ha innen bármelyik irányba elindulok, már hazafelé megyek. Ráadásul a korona miatt a szállítási idők megnőttek, Európából bármilyen alkatrész 3-4 hét alatt ér ide. Másrészt egy teljesen újfajta kommunikációs rendszert kell kiépítenünk a hajó és a part között (ha mond valamit, Modbusszal), amit még senki nem próbált a gyakorlatban. Ez lehetővé teszi, hogy a hajó „távvezérelje” a parti oldalt, hogy ott ne legyen szükség plusz személyzetre. Nyilván egy ilyen kockázatos rendszert a Föld túloldalán kell először kipróbálni. Harmadrészt az ausztrálokkal még soha nem dolgoztunk együtt, és a helyi angolon kívül ez még sok más egyéb félreértésre is lehetőséget teremt. Negyedrészt annyira új megoldásokat használunk, hogy nincs telefonszám, amit ha felhívunk, segítségre számíthatunk. Ellenben néha a céges supporttól is engem hívnak, hogy hát ugye, nekem már van gyakorlatom ebben a rendszerben, leszek szíves másokon is segíteni.

A kábelcsatlakozó beemelése a hajóba

A parti oldal vezérlője (Simatic)

Szóval az első néhány napban úgy tűnt, hogy ez a berendezés soha nem fog magához térni, de aztán lassanként láttunk néhány szikrát a sötétségben. A kommunikáció is bőfögött már néhányat, tehát tudjuk, hogy elvben lehetséges a kapcsolat. A gyakorlat persze megint más tészta, nagyon-nagyon más tészta. Ez van, ahogy Hadházi László mondta; küzdeni kell.

Hasonló írások itt, a passport-on

[Karantén napló 1: A karantén](#)

[Karantén napló 2: Sydney-ből Tasmaniába](#)

[Japán üzembehelyezés](#)

[A család szeme fénye](#)

[A vlagyivosztoki kitérő](#)

[WC akták](#)

Kedves olvasóm! Ha már idáig eljutottál az olvasásban, talán joggal feltételezhetem, hogy nem volt teljesen érdektelen számodra ez a bejegyzés. Jaj, le ne ixelj még; nem pénzt akarok tarhálni.

Pusztán annyit kérek, hogy ha van olyan ismerősöd, akivel jót tudnál vitatkozni az itt leírtakról, vagy csak simán megosztanád vele, kérlek, ne késlekedj!

Továbbra is keresek megjelenési lehetőséget az írásaim számára. Ha esetleg van ötleted, osszd meg

velem! Elérhetőségeim az [Impresszumban](#) található.

A passport.blog jelenlegi egyetlen megjelenési lehetősége a Facebook. Ha értesülni szeretnél az új bejegyzésekről, kövesd a [Bolyongó Facebook oldalt](#).

Ha szeretnéd a bejegyzést kinyomtatni, vagy önálló formában menteni, ennek a legegyszerűbb módja a PDF formába konvertálás. Ezt a jobb oldali, fentről negyedik (Adobe) ikonnal teheted meg.

Eddigi bejegyzések a bolyongó.hu-n

Az összes bejegyzés ABC-be rendezett [indexe itt található](#). A blog helyekhez köthető bejegyzései a google.maps térképen is megtalálhatók: [A világ valódi csodái](#). A mostanában a blogon megjelent írások a [főoldalon jelennek meg](#).

2025/07/20 08:26

[2020](#), [Sydney](#), [karantén](#), [én-blog](#), [üzembehelyezés](#), [Tazmánia](#), [Burnie](#), [Launceston](#), [G2G](#), [napló](#)

Bejegyzésmegtekintések száma: 112

From:

<https://www.bolyongo.hu/> - **bolyongó**

Permanent link:

https://www.bolyongo.hu/doku.php?id=passport:karanten_naplo_2

Last update: **2025/05/06 08:59**

